

JAN
POLÁČEK

KYBER
PUNK &
HEAVY

Jan Poláček

**KYBER PUNK
& HEAVY**

Nová vlna
2013

Copyright © Jan Poláček, 2006, 2013

Illustrations © Juraj Maxon, 2013

Copyright © Nová vlna, 2013

ISBN 978-80-85845-29-7

Pán síti

Koutkem oka jsem registroval Klifa. Dojídal humří konzervu, která měla na víčku vyražené numero pětasmadesát. Moji konzervu – a možná tu poslední! Pár jsem jich vydoloval z holých lebek opilých ságou mé hrdinské minulosti. Zaimponoval jsem jim povelovou technikou nacvičenou v soft-kurzech a vyprávěním, v němž jsem se vydával za seržanta samotáře. Nezaváhali, když jsem pustil do datové sítě pár hlášek o tom, jaký mám hlad. Měli v sobě úctu a drill. Přivezli karton té pochoutky pod železniční most. Burani. A on jednu z nich tlačil do hlavy. Žral, ŽRAL, kruci, jak se řekne ještě hůř ŽRAL.

Další den. Další mizernej den. Jsem zvědav, jestli bude stejně mizernej jako ty předchozí anebo jim bude dělat krále. Civěl jsem na Klifa, jak hrne měkounké voňavé masíčko do své odporné tlamy. Potom přehodil nohu přes nohu a kožená ohavice mu vyjela přes kotník. Čumělo na mě šéfovsky hranaté a chlupaté lýtko. Hnus. Prostě hnus.

„Klaris,“ zaječel.

Poslouchala ho na slovo, štětka, lezla z kutlochu na zavolání.

Jednou jsem s ní byl taky. Jedinkrát. Stáhla mě, když gang prosperoval a kluci měli na každém prstu pět děvek luxusnější sorty. Nymfomanka. Chutě byly silnější než ona sama. Od té památné chvíle jsem si pamatoval díru, v níž žila, podle čuchu. Koncentrovaný pach parfémů se vsákl snad i do podlahy jejího budoáru. Ve svém množství a kombinaci působil stejně jako čerstvě odkrytá žumpa. Takovejma kravinama se já zabývám.

„Jak je, Klaris?“ ušklíbl jsem se na ni.

„Co chceš? Co čumíš?“ zasyčela.

„Proč tolik otázek najednou?“

„Drž hubu, Side!“ poručil Klif.

Mám v sobě zapečený syndrom podrážkenosti. Vtlačený těmi jeho hnáty, kterým říká ruce, do krku. Párkrát mi dokazoval, kdo je tu king. Podvolil jsem se vládě silného blbce.

„Něco pro tebe mám, holčičko,“ měnil ten křipl hlas do medového kapotu.

„Ukaž,“ zasténala.

Rozpínal kalhoty. „Side, vypadni!“

Měl se mnou soucit. Pro tentokrát jsem nemusel dělat publikum. Snad chystal novinku a předem ji chtěl vyzkoušet v nejužším kruhu.

Ječela, jako by ji vraždil. Kéž by. Měl jsem s ní soucit jen tehdy, když jí v očích vybuchovala kocovina. Znáte to, miniblesky ve vybledlé modři, co se jí říká andělská. Blesky a bolest, pálivá a bodavá – hluboko uvnitř. Teď byl čas přemýšlet. O nás. O mně. Hlavně o mně. Tedy, suma sumárum; oni dva, pár pěšáků v terénu a já. Zbytky slávy po tom, co nás převálcovala konkurence od Satana. Měli delší řetězy, jejich děvky si nechaly narůst delší nehty, a hlavně jich bylo víc. Svou filozofií přitáhli více členů, týpků mezi patnácti a dvaceti, s vymydlenými mozky a se svalovinou z hlavňové oceli.

Zvuk znějící zpoza zdi připomínal koňský dusot. Supění valachů z východních kolonií, které jsem slyšel v přímém přenosu na MTV. Sténání a čvachtání kopyt v bažině.

Dal jsem si SESTAV KINGSLEYE v maxi-

grafice. Žrádlo v duhových barvách, které mě neustále vzrušuje, i když se odbývá na mizerné obrazovce našeho terminálu, napojeného na veřejnou síť. Sbíral jsem kusy masa po zulukafrím ostrově, který prý Soft Hans okopíroval podle reálu z minulého století. Hrabal jsem se ve vnitřnostech a skládal detail k detailu... Na hru byl čas. Potřeboval jsem jistotu, že jim zbudou síly na druhé číslo, které je doklátí ke spánku z vyčerpání. Skládal jsem KINGSLEYE z cárů tkáně. Plnil jsem utěšeně kostřičku svého monstříčka a čekal jsem, pane bože, já čekal, až na to skočí znovu. Až jí tím nadzdvihne hlasivky o oktávu výš.

Už mě žralo dělat sluhu. Hrabat se pro ně v uzamčeném systému potravinářského komplexu a bát se okamžiku, kdy po mně skočí blokeři. Čumět na monitor a hledat v programu skulinku, abych se navezl do cizího. Po zániku obchodní sítě žil každý z nahospodařených zásob. Den po dni se situace zhoršovala. Už nebylo kde krást.

Klaris zavyla.

„Krucí,“ rozprsklo se mi to v lebce. Konečně. Zdrhnout z toho svinstva, vybodnout se na ně.

Nechat je v tom smradu z potu a parfémů chcípnout hlady. Lapnout bágl, který mám schovaný pod starými hadry už měsíce, a vyrazit. Ještě nedávno mi chyběl cíl. Místo, kde bych mohl začít znovu: bez Satanů, bez Klifa, bez děvek. Nejsem pánbíčkář, ale když jsem v datech videoinzerce objevil zakódovanou nabídku určenou pro machra s náboženským cítěním, řekl jsem si: to je znamení z nebe, nech všechno plavat a běž.

A tak jsem tedy šel.

Melodie modlitby se mísila s hukotem větru ve zvukový mišmaš. Byl plný lidského sténání vydávaného meluzínou a čehosi nepopsatelného, vycházejícího z hlasivek mnichů vycvičených ke zpěvu kolorovaných kudrlinek ve vypjatých výškách.

Vše, co vytvářelo atmosféru, bylo tak staré a mystické, že postrádalo smysl hledat původce jednotlivých podivností nebo se je pokoušet rozšifrovat. To mě napadlo, když jsem převlečený do dlouhého hábitu stoupl nahými chodidly na studené dlaždice. Mráz mi projel tělem a vyvolal

lítostivou vzpomínku na vysoké šněrovačky, které skončily v očištném ohni.

Před koncem dubna ještě napadal jemný poprašek sněhu jiskřící jako diamantová drť. Polední slunce se odráželo v okně cely. Vrhalo kužely světla na špinavé stěny a zavěsilo do svých loučí smítka prachu, která se vznášela ve stavu beztíže.

O dveře t'ukl kloub ukazováku. Dotkl se jich jaksi mimochodem. Jakoby omylem. Vešel opat Kaligherus a pečlivě je za sebou opět uzavřel. „Bylo třeba, abyste se podrobil obvyklé proceduře pro nově příchozí,“ řekl téměř omluvně. „Je v našem společném zájmu, aby vás každý považoval za zcela normálního člena řádu.“

„Chápu,“ řekl jsem chraplavě. Můj hlas se podobal psímu zavrčení. Silně na mě působilo prostředí a přísaha mlčenlivosti, kterou jsem složil. Nedokázal jsem se chovat a vyjadřovat tak jako obvykle. Dlaň mi mimoděk zamířila k temenu hlavy. Chtěl jsem si načechrat číro, ale prsty narazily na holou plochu: „Ssss...“, na čerstvě vyholený kruh se strništěm nově vyrůstajících vlasů. Jen boky hlavy jsem měl jemnoučké. Čas-

té používání břitvy je vyhladilo do téměř kovového lesku.

Cítil jsem ostych před tím chlápkem, který se v životě snažil držet zásad, jež nebyly hnusné a odporné.

Hleděl na mě s porozuměním.

„To, co se ode mne dozvíte, považujte za přísně důvěrné...“ požadoval.

Odmlčel se, ale v pohledu měl vepsanou otázku, jež mě nutila přikývnout. Patřil jsem mezi ně. Bezesporu. Můj obličej byl stejně bledý, tváře pohublé. Tak se do fyziognomie tváře vepsala víra. Žádný exhibicionismus, bylo to přesvědčení o správnosti askeze. Zalapal jsem po vzduchu. Kruci. Snažil jsem se dýchat hluboce a dlouze. Nedostatek vzduchu mě ale nutil uvažovat o dýchání, o kyslíku, jehož bylo náhle podivně málo.

„Vidím, že máte potíže,“ poznamenal opat.

„Potíže?“

„S dýcháním. Ve velkých výškách to bývá obvyklé. Schází vám trénink. Ale organismus se dokáže přizpůsobit. Časem...“

Měl v sobě cosi magického. „Chtěl bych být jako vy,“ přiznal jsem se.

Usmál se: „Asi vám připadáme zvláštní svým chováním, svým stylem života, ale pobytem v klášterech vystavěných vysoko v horách, pokud si dovolím zjednodušení a opomenu výchovu, jsme se obyčejným lidem natolik vzdálili, že už se nedá hovořit o pouhé službě Bohu. Jedná se o vyšší cíle.“

„Asi ano,“ přerušil jsem bezvýznamným přitakáním opatův monolog.

„Jistě, jsme smrtelní, ale v našich tělech proudí o dva litry krve více než ve vašich, srdce nám bijí více než o polovinu pomaleji než u vás dole...“

„Pro mě náboženství také mnoho znamená. Proto pro vás rád cokoliv udělám. A chci za to jen to, abyste mě vzali mezi sebe. Abyste mi ukázali správnou cestu k Bohu. Tu vaši.“

„Ano,“ řekl mdle opat. „Samozřejmě. To vám mohu slíbit.“

„Oč tedy jde? Řekněte mi něco o mém úkolu,“ dotíral jsem. „Co mám udělat?“

Chvíli rozvažoval, než spustil: „Vyhledáváme lidi mimo řád ne proto, že bychom si nedokázali poradit sami, ale z toho důvodu, že potřebné vědomosti tvoří jednu z odumírajících větví vědění. Není třeba ji dále rozvíjet ve zdech kláštera.“

„Jedná se tedy o něco speciálního?“

Opatova tvář zkameněla ostražitostí: „Nazývejme tu věc hledáním svatých ostatků.“

„Skutečně?“ vydechl jsem.

„Přirozeně víte, že se touto činností vždy zabývali nejvěrnější synové a dcery církve.“

„Snad se zasloužím, abych jím byl také, ale nechápu...“

„Věda znevážila význam posvátných předmětů dávných dob. Vysvětlila jejich funkci tak, že ztratily význam symbolů. Podkopala naši autoritu.“

Kýval jsem. Doby, kdy všemu nevysvětlitelnému náležela nálepka kultovní předmět, zmizely v nenávratnu.

„Církevní soud, který rozhoduje o původu posvátných relikvií a o zázračnosti či přirozenos-

ti událostí, potřebuje nový nástroj. Systém, který by obstál z pohledu současnosti.“

„Myslíte, že takové věci ještě někoho zajímají?“ odvážil jsem se oponovat.

„Co zajímá ostatní právě teď, není podstatné,“ pronesl odmítavě, „my musíme být neustále krok vpředu. A jednou jistě přijde čas, kdy tyto informace upotřebíme. Rozumíte?“

„Jistě, ale stále nevím, co vlastně chcete ode mě.“

„Staré spisy často citují dílo svatého Ambrosia, který ve svých studiích upozorňoval na to, že každé slovo má tři gramatické způsoby: jistotu, pravděpodobnost a představivost. Vytvořil systém objasňující souvislosti. Dokázal určit, zda zkoumaný děj nebo předmět byl vyvolán materií, nebo duchem.“

Slova zněla z opatových úst sugestivně. Probouzela ve mně zájem odborníka. „Expertní systém,“ nadhodil jsem.

„Řeknu vám příklad,“ vysvětloval. „Vezměte tři slova: muž, loď, voda. Systém svatého Ambrosia je uvedl do vzájemných souvislostí, seřa-

dil je do časové posloupnosti: voda, muž, loď. Existence dalšího vždy předpokládá realitu předcházejícího. “

„To je zajímavé. A jakým způsobem Ambrosiův systém pracoval?“

„Jednoduše... Tisíce pravd a jejich vzájemných souvislostí převedených do strojové řeči.“

Zapálilo mi: „Počítačový program.“

„Ano.“

Svatý softman v lůně církve. „A já mám pro vás jeho dílo rozchodit...“

„Říkejme svatý ostatek,“ přerušil mě opat. „Věc ovšem není tak snadná. Všechny legální kopie byly zničeny za protiinkvizičního období. Čas od času se objeví pirátská verze anebo spíš její zlomky, ale o čistých máme jen tušení.“

„A kde je mám tedy hledat? To bude práce na léta. Taková věc jistě není v síti...“

„Nenecháme tě bloudit, synu,“ přeťal důrazně mé otázky. Použil řečnického triku kazatelů a změnil rytmus i zabarvení řeči: „Naznačíme ti směr. Jasnozřivost patří naštěstí mezi vlastnosti, které před církví dlouho nikdo neutají.“

„Víte o někom takovém?“

„Ano. Známe jeho jméno. Je to... prorok Jürgen Zweig.“

„A proč zrovna on?“

„Pro svou neomylnost, pro kterou je v poslední době tolik populární. Jsem přesvědčený, že mu k úspěchu pomáhá náš ztracený ostatek. Vrať církvi zpět to, co jí bylo uloupeno. A věz, že na cestě nebudeš sám, řada bratří ze žebravého bratrstva je profesionály v našich službách. Každý z nich sleduje svou stopu.“

Přikývl jsem.

„Věříme ti,“ zakončil slavnostně. „Jdi a získej pro klášter ostatek, který mu zajistí nesmrtelnost.“

I skrz mohutné zdi kláštera zněly silné poryvy větru rozbíjejícího se o skály a hradby. Vrcholek hory byl ovinut ledovými jazyky, ale dole v údolí již mělo slunce sílu je rozpustit. Tam blátivá kaše jednotvárně mlaskala pod promrzlými chodidly poutníka.

Úzká pěšinka kličkující po příkrých úbočích

mě dovedla až k magistrále prorážející střed města. Kráčel jsem po okraji rušné obchodní cesty, kterou co chvíli rozkmitával projíždějící nákladák. Dlouhý vůz zdvíhající prach a vytvářející za svou zádí pytel z řídkého vzduchu, jenž nenapodobitelně lupl chodci hluboko v uších.

Duchovno vyprchalo. Zbyl jen hnus známý už z počátku. Děvka z Kirkiho baru, specialistka na mnichy z misijních výprav, mi půjčila normální hadry. Tedy až potom, co učinila zadost svým pracovním povinnostem. Vyškrábala na pelest letiště další čárku nutnou pro účtování s pasákem a já byl opět majitelem mundúru, v němž jsem mohl vkráčet mezi normální lidi.

Naskicla mi na spánky identifikační znaky místního gangu, a tak jsem mohl vysát v jedné ze špelunek sklenici chlastu grátis. Zahřál jsem vnitřnosti lihovým patokem z brambor a Boha jsem cítil blíž než kdykoliv jindy.

Putykář se cenil sdílně a zdálo se, že alespoň ťukne o mou udičku: „Jürgen Zwieg, říká vám to něco?“

„Jasně,“ zachrčel. „Jeden den ho málem odrovnali a druhý ho přemlouvali, aby jim dělal šéfa.“

„Schopnej hoch?“

„Zřejmě,“ zabručel a potopil ukazovák až po druhý kloub v odstálém uchu.

„Kdepak sídlí?“

Pokrčil rameny: „Všude a nikde. Jako každéj prorok, věčně na cestách.“

„Rád bych se s ním setkal.“

„Není nic snažšího. Vystavuje své schopnosti na odiv. Na každým rohu visí aspoň jeden plakát s plánem jeho turné.“

„Fakt?“

„Seš slepej?“ sklouzl do familiérního tónu. „Jde do módy. Ale poslyš, kdes' byl dodneška ty...“

„V lochu,“ nelhal jsem. Na Klifa jsem makal jako galejník a svázaný jsem s ním byl něčím silnějším než pouhým řetězem.

„Tak proto seš tak mimo,“ pronesl chápavě, „byls' tam dlouho.“

„Dost.“

„Tak to jo,“ posunul po pultu plnou sklenici, „dej si ještě jednu, kámoši. Dej si. Stojí to tu za hovno a brzo bude stát za dvě.“

Přešlapoval z nohy na nohu, ruce zaťaté do chlastem vyběleného dřeva, vyrovnával vibrace provokované setrvačnickem valícím se přes totálně zvalchované mozkové buňky. Byl hotový. Plácal se ve stavu trvalého deliria, co šel snadno zaměnit za stav abstinence profesionála od fochu.

Další diskuse byly zbytečné – blekotal v uzavřené smyčce.

„Čau, kámo,“ břinkl jsem mu s pozdravem o zblblou makovici. Obrátil oči v sloup a táhle zachrčel. V levém koutku úst se mu sem a tam komíhala slina.

Děvka s dobrým srdcem stála ve dveřích a civěla do sluníčka. Nastavila mu tvář a pustila ho na sebe. Zlaté, pálivé, plné dlouhých a bodavých paprsků. Dostávala od něho kapky. Na první pohled byla typicky nočním tvorem. Přivřela oči a vzdychla, jako by jí to dělalo dobře.

Všechno mi sedlo. Zas jsem se cítil ve své

kůži. Do mé psychiky sice prosáklo cosi z hadrů, které jsem v posledních dnech vystřídal. Trochu slabosti, trochu pózy. Ale snažil jsem se své převleky brát jako účelné mimikry. Jako prostředek k dosažení nejvyššího cíle.

Plakáty na nárožích měly formu pozvánky pro všechny ty, co chtějí Zweigovi naslouchat. Prostě můj program. Já mu chtěl naslouchat důkladně; do dna. A tak jsem vzal směr na neurokliniku spřátelených armád, kde dělali vivisekce a operace bez umrtvení.

Po několika dlouhých hodinách bolestivého přemýšlení se mi v mozku rýsoval plán. Pár pevně propojených čar tvořících operační základ akce.

„Hej, šéfe,“ zaskřehotal žebrák sedící na chodníku. Zdvihl oči a zmlkl, jakmile uviděl můj válečnými barvami pokreslený ksicht. Kolem tiše projížděla limuzína a na jejím zadním nárazníku seděly dvě děti. Zabočila na nábreží a skryta stěnou rohového čínžáku zavřískala melodickým klaksonem valčík na rozloučenou.

V prosklené kukani přijímací kanceláře ne-

mocnice klimbal dozorčí v hráškově zelené uniformě. Nášivka se znakem kliniky mu visela nalevo od hrudní kosti na poslední niti. Mezi rty převaloval nezapálené žváro. Zdravotnictví bral zcela vážně. „Mám tě na obrazovce,“ zaševelil, když jsem dorazil před oko kamery.

„Hledám neurochirurgii.“

Tvářil se úředně: „Placená služba, anebo veřejná?“

„Jasně, že placená – ta nejlepší.“

„Major Webster, čtvrté patro, výtah vlevo.“

Vyčerpávající informace. Lift sténal v posledním tažení. Šachta měla parametry, jimiž se protáhl v dobách svého mládí. Nyní narážel na zdi a těžce se pasíroval vzhůru. Naslouchal jsem tónům vybrnkávaným na napjatém laně.

Chodba byla až na cucky zakrvácených obvažů prázdná. Jen v koutě, který byl tak temný, že si ho uklízeč jistě ještě nevšiml, ležela basa infuzních láhví se šedozelenou patinou.

Doktor Webster byl pořez s rituálními jizvami na tvářích a jeho titěrné brejličky působily v době čočkových implantátů jako póza vypočí-

taná na efekt. Stál vedle operačního pultu, jenž ještě personál nestačil poklidit po posledním kšeftu. Prádlo bylo notně omšelé a na konzoli svítila z řady reflektorů slabá polovina. Chrom nástrojů vyložených na krvi zrezlém igelitu časem zčernal a oprýskal.

Webster objal širokým gestem svůj řeznický krám a pokyvujícím ukazovákem naznačoval, kam je nejlepší ulehnout. „Tak, co to bude?“ zeptal se. Zkoumavě obhlížel mou holou lebku a jistojistě v ní jako v zrcadle viděl operační plochu přes celé temeno.

„Způsob a fazónu nechám na vás,“ diktoval jsem si, „důvěřuji profíkům. Mám ale dvě podmínky...“

„Prosím.“

„Operaci mi uděláte při vědomí.“

„Bez problémů,“ řekl nedbale, „po celou dobu budete pod svou kontrolou.“

Nevzal to osobně. Pochopil, že nevěřím nikomu.

„Přesně tak. To za prvé, a za druhé mi zmutu-

jete část mozku tak, abych měl absolutně fotografickou paměť.“

„Rozumím.“

„Tak začněte,“ čekal jsem, že si umyje ruce.

Ani se nepohnul. „Prachy беру předem,“ řekl po chvíli.

„A...“ Klášterní měšec byl nadtížený a taxa nijak omračující. Vzbuzovala dojem, že si není výsledkem operace tak zcela jist. Uložil mě a několika zkušenými pohyby mi přikurtoval ruce a nohy k lehátku. „Jen klid,“ zašeptal, když se mimoděk dotkl napjatého svalu. „Vycvičil jsem se na kryších, a s těmi je větší piplačka.“

Připravoval jsem se na silnou bolest. Na křeč, která stáhne všechno, co má být uvolněné, a uvolní to, co má být stažené. Za hlavou mi cákala voda a potom měkce mlaskly gumové rukavice. Zatáhl jsem nehty do boků lůžka a zuby stiskl tak silně, že mi jejich tlak pronikal až do mozku.

„Přeseknu jeden spoj a bude po bolesti. Už ji nikdy nepocítíte,“ posunoval zaměřovací kříž laserového skalpelu, „malinko to cukne.“

Bylo mi teplo, byla mi zima. Teplo nebo zima? Bylo mi tak, jak jsem si přál. Cítil jsem jemné a příjemné svědění, teplo v levé pěstce mozku. Během deseti minut byl hotov a já také. Ve chvíli jsem byl zpět na ulici.

Šel jsem Pátou východní. Popart vyvedený generacemi bezejmenných výtvarníků na stěnách domů se mi přepisoval do mozku jako nekonečný filmový pás. Překopíroval jsem do sebe několikavrstvou čáranici obrazů, zpráv a iniciál. Vnímал jsem ostře každou linku, každou šmouhu, kde malíři ve spěchu ujela ruka. Nápadné a graficky vyvedené typy složené do jmen vládnoucích gangů i slabé podmalby samotářů. Všechno se ve mně skládalo do supermoderní galerie plné obrazů.

V centru bylo mrtvo. Bankovní domy uvězněné za rošty uměleckých mříží připomínaly opuštěné sirotky, kterých se zde rodiče bez skrupulí zbavili. Přes vchod centrální knihovny se táhla pavučina a v prachu na schodech se mé podpatky otiskly stejně výrazně jako litery ve slabikáři.

Starý správce databanky měl hlavu opřenou o dlaně a zdvihl ji, až když jsem hlasitě zakašlal.

„Kšeft je kšeft,“ zabručel, když jsem mu nastínil, oč mám zájem. Měli na krystalech slovo od slova vše, co Jürgen Zweig pronesl od dob, kdy jej ještě v kalhotách tlačily pleny z pravého lesního mechu. Přitáhl plnou náruč kazet a položil je na stůl s přáním těch nejlepších pocitů při čtení. Založil jsem jedničku, která začínala výkřikem po porodu přepsaným do velice spletné skupiny hlásek. Jen ty by stačily na slušnou vědeckou práci. Sázel jsem do mechanismu jeden záznam za druhým a stával se odborníkem na prorokův život. Jen tak jsem před něj mohl předstoupit s neskromným přáním.

Obklopil se množstvím lidí. Bylo jich tolik, že by se mezi nimi měl další jedinec ztratit velice snadno. Pokud by ovšem nevypadal jako já.

Vzbuzoval jsem nedůvěru. A tak mě ramenáč z osobní stráže připíchl pohledem k zemi, sotva jsem překročil práh. „Splet sis lokál,“ vyštěkl.

Naštěstí zde nebyl sám.

Ženská po jeho boku smyslně zdvihla obočí. Můj ohoz měl zřejmě něco do sebe. Alespoň pro ni.

Pozvedla mi sebevědomí.

„Nedávej na vzhled, kámoši,“ přesvědčoval jsem jej. „Pod tou zanedbanou slupkou se skrývá ryzí člověk, který věří ve Zweiga jako v Boha.“

„Což ovšem neznamená, že ti poklepu po rameni a pustím tě dál,“ posmíval se. V očích měl číhavý výraz. V temných otvorech zorniček roztažených v očekávání čehosi temného se zrcadlil můj obraz.

„Chci nabídnout mistrovi své služby.“

„Bez kterých se zaručeně neobejde,“ řekl uštěpačně.

„A pozdravit jej.“

„No samozřejmě, když už budeš uvnitř.“

Ve srovnání s tím, co se mu vzápětí objevilo za zády, měl vzhled zcela konvenční. Kdesi mezi pracovníkem pro styk s veřejností a vyhazovačem jemnějších praktik. Musel stisknout tlačítko alarmu. Týpek, který se zjevil v temném otvoru

zamaskovaných dveří, pocházel z pohádkového příběhu.

Tvářil se spokojeně, přestože měl obličej rozsekaný jizvami starých ran a namísto pravého oka hluboký prázdňý důlek.

Obešel mě jako těžký balík, který bude muset za okamžik zdvihnout. Chvěl se mu hlas: „Na kamenování je dost slabý,“ zabručel zklamaně.

Otevíral jsem ústa k otázce.

Zdviženou paží mě chtěl umlčet: „Jen klid.“

„Chci k mistrovi.“

„Kdo tě poslal?“ Slova mu zachrastila v hrdle jako zrnka kávy drcená tupými břity mlýnku.

„Nikdo, přišel jsem sám.“

Hleděl na mě, jako by se rozmýšlel: „Máš zbraň?“

„Jedinou, Kristovu chudobu. Ale před ní se musí sklonit každý.“ Doufal jsem, že je má víra ohromí.

„Pojď,“ řekl, „uvidíme, jestli má slabost takovou sílu, aby ti byla ku prospěchu.“

Chodba byla temná a dlouhá. Po jejích lesknoucích se stěnách stékala vlhkost. Slyšel jsem

táhlou melodii, která jí pronikala jako nasládlý pach. Linula se pod klenutým stropem. Šuměla pod pravidelným rytmem našich kroků.

Muž hlasitě zasténal. Zvuk, který vydal, byl nakažlivý. Vzápětí vyšel i z mého hrdla.

„Stůj.“ Ustoupil ke stěně a zatlačil mě do výklenku. Uvolnili jsme cestu dvěma mužům, kteří před našima očima sejmuli ze železného kruhu oběšence.

„Bolest je mocnější než chudoba,“ zašeptal můj průvodce pod dojmem ponurého obrazu.

„Vedete mě k mistrovi?“ ptal jsem se jen proto, abych měl jistotu, že dosud vládnou hlasem.

Ušklíbl se. Zkoumavě si mne prohlédl od špiček bot až po vlasy spleené potem.

„Dostane se ti největší možné cti,“ řekl konejšivě. „Uvidíš nejbohatší a nejskvělejší svatyni našeho světa, v níž cestou utrpení vznikají svatí,“ odříkával. „Jejich zázračné ostatky jednou obrátí na správnou víru celý pohanský svět.“

Grimasu ve tváři měl neměnnou. Každé slovo jako by se pro svou váhu a vážnost, s níž bylo vyřčeno, mělo vzápětí přeměnit ve skutečnost.

„Co se mnou chcete udělat?“ vrískl mi v ústech strach.

Vnímal jsem každou kost svého těla jako cosi cizího. Jako kostky stavebnice, z níž jsem pro tuto chvíli sestaven.

Hovořil klidným a monotónním hlasem.

„Dnes nemá šanci ten, kdo se domnívá, že zachrání svět jednou jedinou třískou ze svatého kříže,“ pokračoval. „Žádnou ze zatracených duší nespasí to, co ukrývá opatrněji než vlastní oko v hlavě ve svém relikviáři. Prorok Zweig praví: pošlete do pohanských zemí ostatky těch, které vlastníte, aby z nich vzešly zázraky a šířilo se od nich svědectví mezi zlosyny a nevěřící,“ deklamoval.

Cítil jsem, že se mi nohy v kolenou přestávají ohýbat. Šel jsem po necitlivých končetinách jako na chůdách.

„Vejdi!“ Širokým gestem mě uvedl do obrovského sálu osvětleného jasnými plameny loučí. Bílé pláště hodnostářů do sebe vsakovaly žár ohně, jenž se blyštil na stříbřitých výšivkách. Z temného pozadí oltářního obrazu vystupovaly

bledé tváře plné smutku a utrpení. Těla pokrytá krvavými ranami se zdánlivě chvěla v proudech horkého vzduchu.

„Rozhodněme, bratři, co učiníme s tímto mužem,“ řekl kněz s bílým vousem po mé pravici. Vstal a kov berly, o niž se opíral, vrhl oslnivý blesk. „Uvažme, co učiníme pro to, aby z něj povstal nový světec.“

Neměl jsem hrdlo. Zmizelo i s hlasivkami. Jen v mých plicích přežíval poslední zdroj zvuku vydávající třepotavé sípání.

„Nechme jej zemřít na kříži,“ pronesl jeden ze zakuklenců sedících na vyřezávané lavici ve stínu kazatelny. Předklonil se, když dořekl svůj ortel. Pod dlouhou kápí doutnaly jako uhlíky jeho oči.

Souhlasné ticho mě tisklo v čelistech.

Kněz zdvihl paže vysoko nad hlavu a široké rukávce mu sjely po vyschlých předloktích s reliéfem modrých vystouplých žil. „Učiňme tak,“ zvolal.

Svět se se mnou zatočil.

Ležel jsem na zádech tisknut k chladným ka-

menům rukama ozbrojenců. Z křečovitého napětí v jejich tvářích bylo patrné, jakou sílu vynakládají, aby mi znemožnili pohyb. Drtili mé údy bez soucitu. Dlaní mi projel ostrý hřeb. Viděl jsem vyrazit kapičku temné krve z rány, jež se v okamžiku proměnila v tenounký pramínek vsakující se do hrubého dřeva. Udiveně jsem si uvědomoval, že nic necítím. Ani tlak, ani bolest. Nevnímal jsem svá zranění. Neznamenal pro mne víc než cizí utrpení. Mučení se mne netýkalo. Jen bušení kladiv mi bouřilo divoce v uších.

Kněz vykřikl: „Vztyčte kříž.“

Visel jsem na zkroucených pažích. Slyšel jsem praskat kosti, cítil jsem trhající se tkáň. Krev stékající po mém těle mi připomněla vodu teplé lázně. Hleděl jsem do tváří plných napjatého očekávání, hledajících v mých rysech utrpení, doufajících ve výkřik bolesti, který stále nepřicházel.

„Proboha,“ zašeptal kněz, „co to znamená? On netrpí.“

Sledoval jsem je shora. Hleděl jsem na jejich hlavy v mitrách, jež zakláněli daleko vzad. Pře-

létl jsem je pohledem. Vzadu – za nimi – stál v otevřených dveřích muž.

„Zweigu!“

Byl jsem to já, kdo vykřikl?

Hubený, kostnatý, se sítí propletených křivek tetování na čele a tvářích, stál prorok v lomeném oblouku dveří. Nasvícený pochodní strážce připomínal zjevení.

„Dolů s ním,“ přikázal. Hlasem prořízl užaslé ticho: „To je on. Na něj jsem čekal.“

Přerval strašlivý sen.

„Vím, že jsi jedním z těch slídilů, které vypravuje na cestu opat Kaligherus,“ odsekával důrazně jednotlivá slova. „Ušetřím tě jen proto, že v tobě vidím příčinu událostí, které chci vyvolat.“

Věděl jsem o něm všechno do nejmenšího detailu, a přesto mě překvapoval.

„Ty víš, proč jsem přišel?“

Všechno, co jsem chtěl říci, jako bych vyslovoval se zpožděním. Zweig nepitval mou minulost tak jako já jeho. On dokázal odhadnout, co přijde, jak se zachovám.

Kněží i sluhové neslyšně odešli. Stáli jsme sami dva uprostřed sálu s pohupujícími se stíny a s praskotem plápolajících loučí.

Přemítal jsem o tom, zda fluidum, jež nás obklopilo, je jen pověřčivým výmyslem, či zda jde o cosi nového a závažného, vyzařovaného tímto mužem.

Úmyslně znetvořený obličej měl pokryt spleť stříbrných a zlatých čar vytvářejících složité geometrické obrazce. Bez mžiknutí oka čekal, až se na něj dostatečně vynadívám. Usmál se: „Líbí se ti má tvář? Jsi technik a jistě tedy chápeš.“

Byl doopravdy výjimečný sám o sobě. Nepotřeboval spletité stroje. Vystačil si sám.

„To jsou...“

„Ano. To, co vidíš, jsou dráhy, jimiž proudí energie v procesorech,“ přisvědčil. „Ony probouzí k životu vše, po čem touží opat Kaligherus.“

„Ta věc,“ šeptal jsem s bušícím srdcem, „ten program... je uvnitř tebe?“

Přikývl: „Čtu ti myšlenky, vím, nač se chceš zeptat. Odpovím ti a je mi lhostejné, zdali uvěříš, anebo ne. Neukradl jsem ho! Putoval z mozku do

mozku. Dědil se z pokolení na pokolení v témže stavu, v jakém byl kdysi uložen do mého praděda svatým Ambrosiem.“

„A tys’ měl odvahu ho probudit...“

Měl obličej plný vnitřní záře. Hlas, který mu plynul z úst, byl opracován s maximální přesností do projevu profesionálního řečníka: „O tom, že ožije právě v mém těle, jsem nerozhodl sám. Vnuknutí mě zavedlo do chatrče poustevníka pod horou Zengan a ten mi pokryl tvář spleť kouzelných čar obarvených kovem různobarevných tinktur. Prošel jsem očištěm bolesti, když do mé pokožky vpaloval vrstvy vzácných kysličníků. A potom jsem vystoupil na vrcholek hory a obrátil tvář k polednímu slunci, abych čerpal jeho moc. Vdechl jsem palčivost paprsků rozdírajících poraněnou kůži a dědictví ožilo.“

Uvěřil jsem. Musel být ke svému poslání vybrán vyšší mocí. Takové rány mohl mít pouze mučedník.

Připadal jsem si jako zloděj dopadený při činu. Přes jazyk mi klopýtla otázka: „Co bude se mnou?“

„Dostaneš to, po čem touží tvůj pán.“

„Ale proč? TY JSI PRAVÝ PROROK!“

„Až do okamžiku smrti. Dál ne. Za ni nevidím, jen vím, že ty jsi ten, jemuž mám dědictví odevzdat.“

„Léta bylo předáváno uvnitř tvé rodiny...“

Pokrčil rameny: „Nemám potomka.“

Kresby a vrásky. Uvědomil jsem si, že spleť trhlin, kráterů a puklin v jeho tvářích vznikla z obou důvodů. Staroba mačkala kůži a pozvolna drolila cestičky spojů. Spjovala se s tetováním a začínala je lámat. Čas zastavit nedokázal. Každým okamžikem se mohl porouchat.

„Ale proč právě já?“

„Měl jsem takové vnuknutí. Víím, že se tvým přičiněním ostatek vrátí tam, odkud vzešel – zpět do stroje.“

Mozkem mi problesklo poznání: „Svatý Ambrosius byl stroj?“

Prisvědčil.

Odtud tedy pocházela jeho čistota – technická průzračnost prostá lidské hříšnosti. Po právu byl ten stroj nazýván – svatým.

„Musím podstoupit stejnou cestu k vědění jako ty?“ ptal jsem se bez obav z bolesti.

„Neznám staré technologie, které by z tebe udělaly to, čím jsem já. Naštěstí v naší situaci platí, že podstatný je cíl, nikoliv prostředek, který nás k němu přivede.“ Hodnotil mě dlouhým pohledem plným jiskřících hvězdiček. „Ve své podstatě jsem hříšný,“ dodal, jako by mě chtěl svým výrokem připravit na cosi neobvyklého.

Nechtěl jsem být považován za hlupáka, a proto jsem čekal, až bude sám pokračovat.

„Genetické předání informací nepřichází v úvahu,“ zavrhl nejpravděpodobnější postup, „nejsi žena a navíc nemáme čas čekat, než dospěje nový mozek.“

Čekal, že snad konečně pochopím. „Existují mnohem jednodušší prostředky...“ navázal jsem nejistě.

Souhlasil: „Tu věc si ale musíš odnést uvnitř sebe. Cenné zboží se pašuje. Musí v tobě uvíznout stejně jako přesvědčení.“

Tušil jsem, kam asi míří. A byl jsem si jistý, že o přenosu informací mi nemůže říci nic nově-

ho. V duchu jsem probíral možnosti. Nechyběl zdroj, nechyběl ani cílový záznamník. „Mám fotografickou paměť“, nadhodil jsem záchytný bod.

Teple se usmál: „Já vím.“

„Chybí jen cesta, po které se do mě všechno dostane.“ Dal jsem mu na vybranou. „Zrak, anebo sluch?“

„Ani jedno, ani druhé.“

„Jak tedy...“

„To, co navrhuješ, chce čas. Spoustu času. Takový přenos vyžaduje, aby ses informace, které do tebe putují, snažil i pochopit. Tenhle reflex nepotlačíš. My potřebujeme techniku, která dovolí zhuštěné přehrání vysokou rychlostí. Nejsi tu v bezpečí a musíš co nejdříve odejít. Už nemám takovou moc, abych tě ochránil před svými soukmenovci.“

Místnost čpěla páleným kořením. Bílý kouř plul vzduchem a zvolna se přemísťoval z jednoho kouta do druhého. Přemýšlel jsem.

„Všechno, čemu nerozumíš, souvisí se sexem,“ zabručel, „víš, v okamžiku, kdy z tebe utí-

ká ta nepatrná kapička tekutiny, kterou z tebe vyždímaly emoce, předáváš tomu, kdo je schopen přijímat, neúměrně víc nehmotných informací.“ Položil mi dlaň na předloktí.

„Já...“

„A není jen ten obyčejný sex, ve kterém si libuješ.“

Doufal jsem, že jej stále správně nechápu...

„Možná ti připadám odporný.“

Nehlučně jsem pohnul rty: „Ano.“ Mohlo to vypadat jako polknutí.

Dosud mě držel za ruku. Chyběla mi odvaha ji odtáhnout.

Choval se stále důvěrněji. „Tohle je styl, který mi přesně vyhovuje,“ šeptal. „Rychlý a příjemný. Alespoň pro mě.“

Začínal jsem si uvědomovat jeho pach.

Byl bych ho uškrtil. Byl bych ho zmlátil. Ale nedokázal jsem to. Namísto toho jsem dělal, že se mi tolik nehnuší. Existovala spousta slov, jimiž bych se mohl ohradit a vykřičet mu je do obličeje tak, aby uhodila jako kameny. Nutilo mě k tomu poznání, že přestává být prorokem. Dokázal jsem

ale jen nehybně čekat na to, co udělá. Pomohl mi specializovaný výcvik v námořní akademii. Věděl jsem, že i myšlenky na ty nejobyčejnější záležitosti znamenají obranu. Myslel jsem na jednu po druhé – na to, jak chutná placka vytažená z pece, jak letí míč a jak se odráží od země...

Přitáhl mě k sobě: „Dokud tu záležitost nevyzkoušíš, nepoznáš, jaká vlastně je. A kdybych tě snad neuspokojil, je to přece konec konců jediný možný prostředek k rychlému dosažení cíle.“

Připadal jsem si podvedený. TO, opakující se v jeho slovech, ve mně vyvolávalo pocit hnusu – dokud TO nevyzkoušíš –, jaké TO je. TO, tím slovem rozbíjel mou chabou obranu, plynoucí ze slabošské povahy: přizpůsobovat se okolí.

„Jsi takový poddajný,“ šeptal.

Nechal jsem se dotlačit až tam, kam potřeboval. Měl mě tam, kde chtěl, a nejenom mě.

Cítil jsem se tak jako před mnoha lety ve dvacátém patře Slionské všeobecné nemocnice. Dětství jsem trávil na tvrdých matracích poskládaných na kovové posteli, která byla zastrčená až v koutě chodby nalezenců. I tam jsem byl tváří

otočený ke zdi. Hleděl do šmouhaté stěny, po které přejela ruka se zakrvácenými prsty, a do zblbnutí jsem těm červeným linkám osnovy bez not opakoval: jsem slaboch, nikdy nebudu rozkazovat, nikdy, i kdyby mi bylo sto; pořád budu ze všech nejmladší, nikdy mi nenarostou vousy, nikdy nezesílím, pořád budu dítě, které nejenom že musí, ale i chce jenom poslouchat.

Svázal nás. Technicky dokonale nás spojil a potom se zakousl do mé psychiky. Už nešlo jen o *hard*. On byl *soft*. Velice *soft*. Pro dosažení potřebné intenzity emocí a duševního spojení měla láska i odpor stejný význam. Jejich efekt byl tožný.

Měl i mě.

Na zádech jsem cítil chlupy a pot.

Četl jsem z jeho doteků jako z knihy. Touhu, vzrušení, tepavý rytmus, jehož byl plný. Spojil se s mým zmutovaným mozkiem a několik nekonečných sekund v křeči probíhal přenos dat.

Pochodně praskaly. Nad hlavami nám jako list ve větru proletěl netopýr. Koupil jsem dávku informací. Byla celá vlhká, plná začátečnických

zmatků a omylů. Jürgen se svalil dolů. „Teď je máš v sobě,“ řekl, „všechno, docela všechno. Stačí to nacpat do počítače a spustit.“

Stal jsem se vzácnou schránkou – relikvií, po které tolik toužil opat Kaligherus.

Venku bylo všechno úplně jiné, než když jsem vcházel k Zweigovi. Ulice byla sice tatáž, domy právě tak oprýskané, okna špinavá, ale výsledný obraz působil stejně uklidňujícím dojmem jako nekonečná zelená mořská hladina. Bylo to za mnou.

Nakonec se zeptal: „Zklamal ses ve mně hodně?“

Vzpomínal jsem, k čemu tu epizodu přirovnat, ale po dlouhém a zbytečném úsilí jsem si jen potvrdil, jak jsou vzpomínky nepřesné a zkreslené. Dnešní zážitek mi připadal ze všech nejsilnější a nejhnusnější. Potřeboval spláchnout.

Chtělo to ženskou. Jakoukoliv. Stačilo jen, aby ta ženská byla ženská. S trochou oblých tvarů a kapkou zdráhání na oko. Která by se na konec třeba i zeptala: Máš mě rád? Ani by tu otázku ne-

musela myslet vážně. Stačila by mi tichá dohoda povrchního vztahu na oko. Kde ale bez peněz hledat tolik porozumění?

Šel jsem těsně u zdi zahleděný do šedivého povrchu chodníku a zvednout oči mě donutil až hysterický výkřik barevného kluka pronásledovaného smečkou honců.

Číslice na pouličních hodinách šedě pulzovaly a čárky, skládající se v cifry, připomínaly černý mramor obelisků.

POSLEDNÍ V JIŽNÍM PACIFIKU

Modrofialový neon běžel opile šikmo dolů po stěně Monsova FeDomu a končil ve dveřích, jejichž práh a boky obtáčelo U na konci nápisu.

Bar právě vstával. Otevřel dveře, ze kterých vykoukla barevná světla, a ze starých ocelových prokladů zaskřípal rytmus od kořenů tropické hudby.

Děvky rozsazené na stoličkách kolem barového pultu se právě rozpočítávaly, která že z nich

zaháčkuje prvního zákazníka, jenž dorazí ještě dnes, či nedlouho na to – zítra – ještě téhle noci.

„Helejte,“ řekla chraplavě ženská, která znamenala mé váhání.

Hleděly ven jako ryby z akvária. Beze slova čekaly, co udělám.

Blondýna ve zlatých punčochách se svezla ze stoličky a smyslně vysadila pravý bok. Jazykem přejela po naběhlém horním rtu a vyplázla modré oči s kokainově kulatými zorničkami.

„Půjdeš dál?“ zavrňela jako kočka.

„Dej si říct,“ vykřikl barman, který vysunul hlavu mezi dvěma pyramidami sklenic.

Táhlo mě to k ní jako chladný proud. Vstřebávala do sebe vlnu za vlnou mého zájmu a každá z nich mazala část homosexuálního snu, jako by byl pouze z písku. Potřeboval jsem překrýt nedávné pocity něčím zcela tuctovým.

Skončili jsme na pokoji. Hleděla na mě, já na ni. Rozpínala si šaty.

Cítil jsem se, jako bych veřejně na někoho sprostě pokřikoval. „Svlékej se pomalu,“ prosil jsem ji.

„Neměj strach,“ řekla dotčeně, „jsem profesionálka. Vím, kde se čas spoří účelněji.“

„Bezva.“

„Mám tancovat?“

„Jo.“ Doopravdy nepatřila k začátečnicím přesvědčeným o tom, že podstatná část divadla musí probíhat v náručí a na posteli.

Stála přede mnou: „Líbím se ti?“

Pokožku měla tmavě hnědou a měkkou, jako by spíše pocházela z nějakého dávno mrtvého živočicha, jehož dostal do rukou už přede mnou prvotřídní koželuh. Byla pružná a jemná bez vrásek. Dokonalá.

„Jseš fajn.“

Zdálo se, že ji chvála těší. „Udělám, co budeš chtít,“ vydechla.

„Mmmm.“ Dostala mě. Neuměl jsem si říct, co přesně po ní chci. Alespoň ne nahlas.

Neměla na sobě ani chloupek. Vodopád vlasů na jejím temeni vypadal jako paruka. Když ho ale projela dlouhými zahnutými nehty, viděl jsem, že jsou u kořínků rubínově červené. Dotýkal

jsem se čistého těla bez rituálních jizev a tetování. Pouze pravý kyčel nesl znamení cechu.

Nestačila se ani zadýchat, vyklouzla a pohlédla mi zblízka do očí: „Chceš ještě jednou?“

Bylo to rychlé a konvenční. Jako úvodník z obrázkového časopisu. Ani jednomu z nás to nic neřeklo. Na tváři měla stále stejný úsměv – ten, který mě zprvu tak vzrušoval a nyní... Co znamenal – byl to skutečný úsměv, nebo spíš posměch?

„Čekal jsem, že budeš lepší,“ zaútočil jsem raději první.

„Dělala jsem, cos' chtěl. Musíš si říct, zlato.“

„Mělas' víc chtít, abych ti o to řekl.“

„Záleželo přece jen na tobě.“

„Ale já nikdy nevím, co vlastně chci...“

„Tvůj problém.“

Nikdy jsem si na ženskou nahotu nezvykl. Má v sobě podivnou magii, která mne oslabuje. Zřejmě proto, že nevím, jak všechno, co je uvnitř ní, funguje. Necháávám na nich, aby si vybraly, kam sáhnout, kterým knoflíkem na mně pootočit, abych byl nakonec vyladěný do patřičného stavu

extáze. Nepovedl jsem se tomu, kdo mě sestavoval. Funguji sice perfektně, ale jen v cizích rukou.

Po půlnoci město vstalo. Pouliční lampy odspoda ožehly mraky a kovový smog odrazem osvětlil propasti mezi stěnami domů jasněji než slunce. Ulice křižovaly Miltonovy koráby. Seděly na vzduchových polštářích jako upejpavky na okrajích sametových křesel a majestátně sunuly své kolébavé zadky po zvířeném prachu nečistěné dlažby.

V předzahrádce baru zasedl chumel Číňanů, který si odskočil z prádelny naproti, aby přes přestávku usrkával z velkých Malhetnů.

Prostě den, jaký má být.

Krámy otevíraly. Kovové mříže rachotily. Město dunělo, jako by zvuk šel přes zesilovač vybuzený na maximum.

Vypulírovaný kříž z ryzího stříbra se blyštil na Náměstí sv. Pavla a jeho ramena spojující se-ver s jihem mi naznačovala směr ke kutlochu, v němž jsem prožil poslední léta.

Nepochopitelně jsem zatoužil po tom srazit se svým šéfikem. Podívat se, jak se mu daří, a přitom prozřetelně uložit čerstvě získané vědomosti na svůj osobní disk se zámkem. Nějak jsem přestával věřit ve spolehlivost mozku. Chlastu, který jsem denně potřeboval, bylo přespříliš.

A také už jsem nechtěl utíkat. Uvědomil jsem si, že věčným couváním ztrácím cenu. Prostě jsem si potřeboval dokázat, že nejsem beznadějný slaboch, a stálo mi to za to, přestože mě žaludek od cesty zrazoval.

Náš starý dům ojetý bruskou časou od základů až po střechu vyvolával vzpomínky. Kulkami otlučená omítka. Příkré schody, které se tolik osvědčily při nočních útocích konkurence. Pevné dveře s dnes již vykopnutým zámkem a za nimi místnost holá jako novorozeně.

Klaris seděla za stolem a bradu si podpírala dlaněmi. Skleněné oči jí visely z lebky na tenounkých nitích. Raději s nimi ani nepohnula.

„Čau, děvče.“

„Chcípni.“

„Kdepak máš Klifa?“

„Zmiz.“

Osvědčený stereotyp rozhovoru.

„Mám se ho bát, anebo nedostatkem žrádla zeslábl?“

Houby jí záleželo na tom, že jsem ve formě. Odplivla si na stůl a couvla do své prázdnoty. Na listu pomačkaného papíru ležely dva poslední kopečky šňupavého driáku, které ještě nepobídla brčkem ke vstupu do čelní dutiny. Hlídala si je dlouhým pohledem.

Klif zkameněl na židli ve vedlejší místnosti. Se zoufalým výrazem hypnotizoval antikvární láhev oblých tvarů, které se již několik desítek let nenosily. V narůžovělém láku v ní plul záhadný modrofialový objekt.

„Klife.“

Zdvihl oči. Tváře mu na lícních kostech plan-daly jako ušlé a svrašťelé balonky.

„Co tu děláš, ty zmetku?“

„Pořád stejně srdečný.“

„Zabít tě je málo.“

„Tak se měj k dílu.“

Vypadal uboze. Hodně uboze. Daleko víc než

já. Svaly, na kterých si tolik zakládal, mu v té odevzdané pozici spíše překážely. Jako by měl o mocný biceps na pravé paži klopýtnout. Anebo mi také ta vymakaná hromada masa připadala tak těžká, že by ji v případě potřeby nedokázal ze stolu ani nadzdvihnout.

„Lezeš mi na nervy,“ zavrčel.

„To pořád, a spíš než já za to můžeš ty.“

Neurčitě zachrčel a obrátil pohled k záhadné lahvi.

„Pamatuješ na Dika?“ zeptal se.

„No jasně, slavnej kámoš, samá ruka, samá noha. Za ochranu mu platila většina řeznictví v italský čtvrti. Proč?“

Ukázal bradou do lepkavého láku: „To je z něj.“

„Krucí.“

„Varování. Pravá ledvina.“

„Odkud to přišlo?“

Pokrčil rameny.

Pŕlměsícový útvar se opíral o jeden z konců a kolébal se ze strany na stranu. Lesklý povrch vazivového pláště pokrývaly bělavé skvrny

a pukliny, ze kterých jako jemný dým unikala nachová kapalina vytvářející oblé keříčky kolem tkáně v rozkladu.

„Ty máš strach...“ popíchl jsem jej.

Nevyvracel mi to.

Sklonil jsem se nad páchnoucím akváriem, abych je prozkoumal blíž. Obyčejná láhev, kterých bylo ve starožitnictví na tucty, nic výjimečného. Hrdlo a přes něj přetažený čtverec plastu zajištěný gumou.

„Jak víš, že to je právě z Dika?“

Ukázal na miniaturní štítek ze zlaté fólie se špatně čitelným plastickým nápisem. Přejel jsem ho špičkami prstů a jednotlivá písmena mi vklouzla přímo do mozku.

SV. DIK

„To je relikvie,“ vyrazil jsem ze sebe.

Nechápavě zavrtěl hlavou.

„Svatý ostatek. Rozesílá je církev Jürgena Zweiga.“

„A proč ji poslali právě mně?“

„Chtěj, abys byl lepší.“

„Lepší?“ opakoval nevěřicně.

„Doufaj, že tě tím předělají. Že se obrátíš na pravou víru.“

Chvíli přemýšlel. „Je jich hodně?“ zeptal se věcně.

„Dost.“

„Asi proti nim nemám moc velkou šanci?“

„To tedy ne.“

Zatřásl sklenicí, až její obsah narážel na stěny: „Svatej Dik... Myslíš, že je doopravdy svatej?“

„Oni si myslí, že ano.“

„A ty?“

Napadlo mne, že při své kondici jim musel vydržet dost dlouho: „Za života neudělal nic dobrýho, ale asi na tom něco bude...“

„Myslíš, že... ten Zweig... čeká, že mu dám nějak vědět, jak jsem se rozhodl?“

„Řek bych, že jo.“

Nespouštěl z pohupujícího se obsahu láhve oči. Změnil se. Byl jsem si tím jistý. Takového

jsem jej neznal. Minimálně z poloviny byl přesvědčený.

„Já si to ještě rozmyslím,“ řekl sotva slyšitelně.

Kecy. Nebylo co. Tušil jsem, že s ostatkem sv. Dika půjde i spát, jen aby Zweigovi dokázal, že je na jeho straně. Věřil. Už věřil.

Zanechal jsem jej jeho nové hračky. Nebylo nijak obtížné vysledovat, co u něj převažuje, zda nábožné vytržení, anebo strach.

V kumbále za kuchyní jsem nahodil jistič a pustil šťávu do svého miláčka. Chvěl se mu obraz, když si do paměti po dlouhé přestávce opět hustil systém.

Projel jsem mu spouštěcí dávku a zavedl do ní nový příkaz definující teleport. To nejlepší pro naše spojení. Parametry na maximum. Do paměti mu vedl otvor lačnicí po mé blízkosti.

Odpálil jsem ty typicky uvítací hlášky předehry přenosu a soustředil se na skořepinku kostí na spáncích. Komunikační gel jemně svědíl a guma

unašečů je oblípla těsněji než má kůže se dvěma hlubokými vráskami.

START ČAS: 00:00:00

Mozek mi rozehrávaly vibrace nabíhající hyperbolicky na provozní frekvenci. Přetřásaly neurony jako hráč v hrsti skleněné kuličky a vyklepávaly z nich zakódovaná data.

Kurzor na obrazovce se objevoval a mizel se železnou pravidelností. V zatuchlé místnosti šelvil elektronický šum a karavany informací putovaly na pevný disk.

Reproduktor vypísl.

MÉDIUM JE PLNÉ. MÁM PŘENOS UKONČIT?

„Sakra.“

Nebyl to žádný drobeček. Můj verk mu nestačil. Informační bomba mi seděla v hlavě jako závaží.

„Navezem se do něčeho většího.“

Prolítl jsem seznam přístupných uzlů a podle názvů hledal ryzího uživatele, který neměl představu o funkci toho, co používá.

CENTRÁLA TELEFONNÍ SPOLEČNOSTI

Soubory věčně v pohybu. Změny a doplňky. Oblast přehledná stejně jako poušť v bouři.

Upnul jsem se na své dílo. Prohrábl jsem mozkové závity a spustil přepis znovu od začátku.

Vypísl jsem svou horkou dávku do sektorů se zkolabovanými programy. Celkový nepořádek v knihovnách mne ubezpečoval v tom, že jedním promyšleně. Veškeré změny zde probíhaly živelně. Koordinátor neexistoval.

Ulehčilo se mi. Už jsem se nemusel spoléhat jen na svůj mozek.

„Konec.“

Zhasl jsem svého kámoše. Uspal jsem ho jedním jediným tvrdým cvaknutím vypínače.

Táhlo mě to ven. Prošel jsem kolem Klifa, který na elektrické plotně páčil voňavé koření. Klečel na kolenou a čelem mlátil o chromový rám ovládacího pultu. V koutku mi uvízl obraz Klaris, jejíž oči i s hlavou skončily s definitivní platností na stole. Rozplácla se na něm a sny se jí brouzda-

ly v barevných pleskancích oblých tvarů kdesi mezi rájem života a rájem smrti.

Z města mě vyvezl jeden z Miltonových korábů s prosezeným sedadlem a s ulomeným ovladačem okénka. Jeho majitel provozoval v přední části vozu bufet, který mě svým rajským pachem téměř uspal. Nerad mluvil, a tak vůz na okraji prašné cesty zašlápl tak tvrdě, že jsem spadl ze sedadla. Vyklopil mě na okraji tovární čtvrti a odplul v chuchvalcích bělavého dýmu.

Sešel jsem po křovím zarostlém nájezdu dálnice a u hraničního kamene uhnul na horskou stezku. Sklánělo se nad ní několik jehličnatých větví meloucích se ve větru. Balzám na pocuchané nervy.

Ve stínu pokroucené borovice seděl chlápek, který na mne čekal. „Pán s tebou,“ pozdravil. Ve vzduchu se vznášela sladká vůně hašiše.

„I s tebou.“

„Máš?“

Patřil ke Kaligherově partě.

„Opat se nemůže dočkat?“

Zdvihl obočí: „Každý z nás má touhy, které se neosvíceným mohou zdát hříšné.“

Musel jsem se pousmát: „Jednoduchá omluva pro církevní hodnostáře.“

„Já bych náš zájem nepovažoval za nedočkavost, ale za znamení toho, že organizace pracuje dobře.“

Vstal a krácel krok přede mnou. Kožené sandály mu pleskaly o nahá chodidla.

Přes rameno řekl: „Jsi první.“

Šplhali jsme vzhůru po úzké rozbahněné cestě, která se točila po úbočí hory. Zpočátku jsem dokázal držet tempo svého průvodce, ale se stoupajícím převýšením jsem se stále častěji zastavoval, abych tělu dopřál několik hlubokých nádechů řídnoucího vzduchu. Vystoupili jsme nad smogovou pokličku města, které zmizelo pod červenofialovým příkrovem výparů, a doutnající jarní slunce nás ožehlo horoucími paprsky. Rozpalovalo stříbrné kování mého oděvu, jenž se mi začínal vpalovat do pokožky. Valící se pot mě štípal pod těsnou koženou košilí, která ho již nedokázala vsáknout.

Mnich zůstal stát na jedné z prostornějších plošin a ohlédl se. „Teď očisti své tělo,“ požádal, „zbav se všeho, co tě tíží.“

Beze slova jsem rozepjal opasek, který mi svou vahou stáhl kalhoty až ke kolenům.

„Sundej je.“

Odkopl jsem boty a holými chodidly sešlapal rolující se nohavice na zem.

„I košili, všechno.“

Poslechl jsem jej.

„Kde máš tu věc?“ ptal se.

Přejel jsem dlaní po čele: „Tady, uvnitř.“

„Postaral ses’ i o sebe,“ konstatoval.

Chytrák Zweig. Jistil můj život. Cenu jsem pro ně měl jen živý.

„Svou nahotu zahališ ještě před večerem,“ řekl mnich. „Přenocujeme v poustevně ve třech tisících.“

Vracel jsem se zpět do kláštera jako dítě. „Proč to všechno?“ ptal jsem se.

„Musíš být nezajímavý, ubohý,“ vysvětloval, „tak nikdo nepozná, že neseš něco cenného.“

Do chodidel mne bodaly ostré kameny a při

pádu jsem si bolestivě odřel koleno. Se setměním jsme dorazili k chýši vystavěné v puklině skály. Celý špinavý a rozlámaný jsem padl na lůžko z praskajících větví.

Cesta byla u konce. Následující den jsem stál opět na stejném místě jako před několika týdny.

Těžko spočítat, kolik mých mozkových buněk odumřelo za tu dobu po zaplivaných špeluňkách. Likvidoval jsem je po tisících. Přesto jsem byl mnohem moudřejší. Mé znalosti se staly zkušenostmi.

Krčil jsem se v ohnisku opatových pohledů.

A on ke mně shlížel ze svých výšin laskavě: „Slyšel jsem, žes’ získal to, pro co jsem tě poslal.“

Mezi námi byl stůl a dubová deska s hrubými, ale časem zaoblenými lety se zdála být širší nežli moře.

Kývl jsem.

„Konečně dosáhneme poznání, po němž toužíme léta.“